

מסורת הש"ס

[illegible]

נוסחת הריב"ז

א] מזיר: צ] בלשון: ג] חשיב:
ד] טעמא: ה] דקא מתוך הכי:
ו] מן הצדמה: ז] שמציאה קרבן
העוף על הספק כו':

הגהות הב"ח

(א) גמ' מיסה או שמייחו
קרוביו אלל לר' יוסי וכו' כל
כמיניהון דקרובין: (ב) רש"י
ד"ה לא מיעיאל וכו' הד"א
עס ד"ה אלל וכו' אלל לריש
לקיס: (ג) ד"ה הייט וכו' או
שמייחו קרוביו: (ד) ד"ה
תלמוד לומר וכו' את וזכו
לזכר להקבחה להקיס:
(ה) ד"ה מה זכר וכו' שעלוס
מביא צהמה:

גליון הש"ס

גמ' קסבר חולין בעזרה לאו
דאורייתא. ע"י תוס' וזכחיס
דף עז ע"ב ד"ה דס:

הגהות מהר"ב רנשבורג

[illegible]

פי' הרא"ש

כדי לחנכו במצות דנו"י סייג לפרישות. אמטו להכי בנו אין בתו לא דכך נתקבלה הלכה: אפי' נדרים נמי דנדרים נמי סייג לפרישות: כל כמינהו דקרוכים דאמרי לא תגמור

וריש לקיש אמר. טעמא שהאיש מדיר את בנו בזמיר כדי לחנוכו
במזות: ואי משום חינוך אפילו אשה. תהא מדרת את בנה בזמיר:
בשלמא רבי יוחנן דאמר הלכה היא בזמיר אמתו להכי בנו אין צו
לא. דהכי היא הלכה ואין משיבין כלל: אלא לריש לקיש אפילו צו.

נמי ליהוי ^א מזירה: **צנויר** **אין**
 זלשן מזירות אדס יכול להזירו
 כהדוא הלכה למשה מסיני וזלשן
 נדרים לא: לא מיבעיא בשאר נדרים.
 כגון להדירו להביא קרבן דלית ליה
 ניוול דמותר שסותו ציין דיכול
 להדירו ^ב: אלא אפילו צנוירים
 נז' ככולה שמעתא גרסינן אלא
 דריש לקיש וספרים שכתוב בהן ר'
 יוסי בר' חנינא שכתבא היא: היינו
 דקטני מיחא או ^א שמיחאוו קרוצין.

לפי הכי להנכה היה שחשם מו
 את בנו הכי נמי הלכה שיכולין
 למחות: אלף ליש לקיש כל ממיניו.
 דקרוצין דלמרי ליה לא תיגמריה
 מלות: קסבר. ריש לקיש כל חינוך
 דלא ^אחשיבי ליה כגון חינוך
 דנזירות דציונה הוא דקא מגלה
 ראשו לא ניחא ליה לבריה ומשום
 הכי יכולים למחות: אהי. מותר
 לו לגלה ואע"ג דעביד הקפה וקעצר
 על לאו דלא תקיפו^ו דהכי הוא הלכה
 למשה מסיני: אלף ליש לקיש.
 הכי עבר על הקפה דהוי מלאוריאל
 משום חינוך: קסבר הקפה כל הראש
 לא מיתסר אלא מדרבנן ואמי חינוך
 כ': אהי מגלה ומייסי קרבן.

ולית זיה משום חולין בעזרה:
אלא לריש לקיש. דאמר דלא הוי
הטעם אלא משום חינוך כיון דלא
חל עליה נזירות מדאורייתא אישתכח
דקא מייתי חולין לעזרה: **בי קא**
מיטמא מיידי פרים וארכל כן
מליקה. ולית זיה לא משום חולין
לעזרה ולא משום מליקה דהכי הלכה
למשה מסיני: **אלא לריש לקיש.**

כיון דמדאורייתא לא מייחייב צמיזתא
אשתכח דקמייתי חולין לעורה וקא
אכיל כהן נצילה: ה"ג ספר לה כ"ר
יוסי נרבי יבורה דאמר אין שחיטה
לעוף מן הסורה וחולין בעורה לאו
דאורייתא. והלכך כיון דמדאורייתא
לא בעי שחיטה לא תשיבא נצילה ולא
מיימי חולין לעורה דאסור חולין
בעורה ליתיה לרבי יוסי אלא מדרבנן.
ולמאן דקא מתרין פ' ידע ליה הכי
היכא אמר רבי יוסי הכי: מנין
לחטאת העוף שצאה על הספק.
כגון דלידה או דויצה שאינה נאכלת:
סלמוד לומר. והדור נגדמה והז
זכר וזכור: להקיש נקבה לזכר
אם מביא תרנגול בהמה ע"י ודאי

אכל חלב בשוגג וה"ל לודחי ויזה אף
לידה חטאת העוף: מה זכר מביא.
מביאה קרבן על ספק לידה. אבל עדר
אם ממין העוף אלף ממה שלמדנו
מין שמביא על הולד שלפלוס (ז)
העוף שמביאה על הולד מביאה
מה זכר מביא קרבן. על הספק ווי
אף נקבה שמביאה קרבן "מן

ממין שהוא מביא קרבן על הודאי דהיינו בהמה לחטאת הוא מביא
דהיינו חטאת העוף חביא על הספק עוף לחטאת וה"ה דמני למי
ויזה חטאת העוף על הספק: **א** מה ובר מביא קרבן ונאכל.

מחננת המצות. קסבר כל חנוך דלא חשיב ביוונא הוה ולא ניהא ליה. כל חנוך שאין קרוביו
 אצל לא ליה לנער דלא רצו הכמים לתקן חנוך כזה שגא שמעל לקרוביו יעבור על נדורות: הקפת
 הקפת הקהל אלא המשנה דאמרי לאחוריו: אנוני: חתילן ששטמטל בעהרה לא דאורייתא. כל
 לך דיר עליו וקרובנו נאכל בעהרה לא דאורייתא: עהרה וששטמטל קרובנו נדבה חתמטת
 אמוריי יקטיר לשם עצים. כ"א דאמר איברי חטאת שנתעברו באיברי עולה. יעלו לשם עצים
 ולחם אכלי פדורן: משום הכי נר נטמא איברי פצורן כ"ד כשפטן דיר: עליו: אף חשישי: אומר
 ויהא היום דיר מימנא: ה"י (ר"ח) וסבר כל כ"ד בן יהודה. והנתיב י"ח בן יהודה אומר

מי שאמר פרק רביעי נזיר

קסבר חולין שנשחטו בעזרה לאו דאורייתא. בין בהזבח וזין דשרי לאוכלם וכן מותר להביא א' [הלחם והזרוע בשלה] מן האיל והניף בעזרה והאימורים של חטאת איכא למימר יעלם לשם עזים והדם מרוק לשם ב' שמים ועולה ושלמים יעשה לשם

נדרה: **משום** חבי כי מיטמא
מייתי קרבן ציפורין. למשמע לי
מדיר בנו נזיר דכל תורת מיר
עליו ואם מיטמא נזיר ציפורי אחד
לעולה ואחד לחטאת ונאכל: **א"ר**
רבי יוסי בר' חנינא קאביי בהן נביח.
שהרי [מזומן] במליקא והא לא
קשיא ליה קאכלי טרפה דלמליקא מן
העורף וה"ל נשברה חוט השדרה
לחיכא למימר דסבר ליה כמ"ד
מחזיר הסימנין אחורי העורף (וחזין

קסבר רבי יוסי בר' חנינא אין שחיטה לעוף מן התורה. ולא נריבא אלא נחיתת סימנין להוליא הדס דרך הסמימנים ומי מולק והוליא הדס מו לא נריק: ה"ג וכבר רבי יוסי בר' חנינא הכי והתניא א"ר יוסי בר' חנינא וכו' ולא גריס ר"ח דרבי יוסי נריב חנינא אמורא הוא ולא תנא וגרס ר"ח הכי סבר לה כרבי יוסי בר' יהודה דלמנר אין שחיטה לעוף וחולין נשחטו בעורה לז' דלוריימא סבר כרבי יוסי בר' יהודה דלמנר לקמן ומיהו לא אשכחנא בעלמא דלית ליה הכי אלא מהא דלמנר לקמן עד מתי מדיר בנו נמיר

עד שיגיע לעונת נדרים ואיכא חד
לישנא בש"ס דמפרש [טעמיה]
דסבר כדי לחכו במצות וא"כ לדידי
זקוק לומר כל מה שאמרנו לרבי יוסי
דבבי חנינא דאין שחיטה לעוף מן
המורה וחולין שנשחטו מפניה לאו
לאורייתא ורבינו דאין צדקה
לשכס הספרים דהא רבי יוסי דר'
חנינא דשמעמין על כרחך מנא היה

ואינו אותו שצ"ס שמוזכר באמורא
שהרי אמר רש"ל משום ר' יוסי ברי
חנינא ור' יוסי ברי חנינא היה תלמיד
דרבי יוחנן דלמור בפרק שלישי
דסנהדרין (דף ל:) דרבי יוחנן סמכיה
ואמר ליה אמור מה שמעמט ארין
אמר רש"ל משמו אלף ודלי תרין
הווּ: **וסבר רבי יוסי ברבי**
חנינא הכי והתניא מנין לחטאת
[העוף] הבאה על הספק. כגון זב
וחזה מספק ויולד ואינה יודעת אם
ולד הפילה אם רוח הפילה:
לזכר ולאנקבה^א ומקיש נקבה
לזכר. שהרי שוין הם צהן
דינא דזכר מציא קרבן קרבן על
הדואי כגון טעמא צהמא אם אכל

חלב והוא הדין נקבה דזה דבר פשוט בלא היקש הילכך ניקש מה זכר מציא על הספק אשם תלוי אף נקבה מציאה על הספק וז' ו"ע דזה נמי דבר פשוט [דפרשה] בזהאם תלוי כמי (בבין) גבי אש וגבי אשה דכל התורה כולה (ובע"א יש לפרש) בלשון זכר ואמרה ונראה לר"י דמייירי בזה שזה על מה הזכר מה הכור מציא חטאת אשם נקבה מציאה [חטאת] שמה הוא מציא נמי כשהוא ספק אז אף היא נמי מציאה חטאת עוף ו' היכא שזה עליה כשהיא ספק וזה ו' [והוא הדין דמלי למימר מה זכר וכו'] אף נקבה

מציאה על הספק ספק וזה מציאה על הספק כמו בסמוך ומה וזה
הספק דמציא צהמה לאשם תלוי אף נקבה ממין שמציאה על הודאי
כי היכי דמציא הוא לאשם על [ספק] חלב [היא נמין] מייית לספק
ספיקו דאשם תלוי נאכל אף נקבה כשמציאה על הספק יהיה נאכל:
אמר

[illegible]

(ה) נראה דל"ל דר"י בר חנינא דשמעתין תנא היה שהרי רשב"ל אמר משמו ור"י בר

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"ב מהל' מצי"ת
 הל' ט ופ"ד מהל' ספינ'ן
 ה' ג יט ופ"ד מהל' מ"מ א'
 ח ופ"ח מהל' לולב ה' יט
 ופ"ח מהלכות סוכה הלכה א'
 ופ"א מהלכות מילה הלכה א'
 ופ"ח מהלכות ציצית עמוד
 הלכה ין סגמ שפין כל כו יב
 ופ"ח מוש"ע א"ח י"ח א'
 ו קפ' ט קע"ג ו קפ' חטו
 וטוש"ע יו"ד ק"י רמה ספ"י
 ה [וטוש"ע] א"ח ק"י מ"מ
 ו קפ"ח מהל' ספינ' א' ו
 ו קפ"ח מרפס ספינ' א' ו
 מהל' ספינ' ב'
ג א מ"י פ"ב מהל' מצי"ת
 הל' יג:

ג' ח ג מ"י פ"ג מהל' שחיטה
הל' ג וע"ש צ"ח מ:
ד מ"י פ"ג מהל' נזירות
הל' יד:]

נבא ה מיי פ"ז מהל' פקולי
מוקדשין הל' י ופ"ט
שס הל' י ופ"א מהל' מחוסרי

כפרה ה' ו והל' ז:
 ם ו מיי פ"א מהל' שגגות
 הל"א סמג עשין ריג:

סא ז מיי' שס פ"ה הל' ד
ה ופ"א מהל' א"ב
הל"א ופ"א מהל' מחוסרי
כפרה הל"ג:

כב ה' מ"ח פ"ח מהל' שגגות
הל"א:

סג ט מיי' פ"ח מהל'
מחוסרי כפרה הל"ו:
סד י מיי' פ"ח מהל' שגגות
שס:

סה ב מיי פ"א מהל' מחוקרי כפרה שס:
סו ל מיי פ"ט מהל' מעשה קרבנות הל"א סמוג עשין קפב:

תורה אור הש

1. וְהִדְרֶה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת
זוּבוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יִשְׁכַּב עִם טְמֵאָה:
וּקְרָא טוֹ לָג

הגהות התוספ

1. ז"ל ולא גרים ר"ח הכי.
2. ז"ל וסבר רבי יוסי ברבי יהודה הכי והתניא וכו' ומיהו לא כו'. ומיבית דאמר לקמן נמחק. 3. עי' הגהות הב"ר לדיבור זה.

מוסף רש"י

חולין בעורה. חולין נשחטו
 גמורה לקטריי' גמולה, לאו
 ארייתא. פסקי שני
 קדושים (נח). חילוקי שני
 (פסחים כב). אין שחיטה
 לעוף מה תורה. ואיטלו
 מותר בעצמ' של פסלה
 למשה מסיו' אין לו, אלא מדברי
 פוסקים, ואין גבלת קריה
 גבלה אלא אם כן מהם חילוק
 או אהנה במכה שלא על ידי
 קווינים, אבל נחירה או עיקור
 פסולין כשר (נח ודורין כ)
 וטעם דלין שחיטה לעוף (נח)
 אהנה, שחיטת חולין (נח)
 ילין מושפך את דמו, שחיטה
 בעלמא (קדושין אע).

פי' הרא"ש (המ)

והכין פ"י ר' יוסי בר חנינא
אשכחן תנא דסבר כותיה
[נמיהו לא מצינן] דאית ליה
לר' יוסי בר יהודה הכי אלא
מדקאמר בסמוך דאיש מדיר
בנו בנוזר עד שיגיע לעונת
נדרים. ובתרי לישני אמר'
דאית ליה כדי לחנכו במצות

שֶׁהִיא אִמּוּרָא תַלְמִידוֹ שֶׁל ר' חֲסִיָּא הָעוֹף הִבָּא עַל הַסֶּפֶק וְרָא דֵּאִינָּה נֹאכֶלֶת וְצָרִיךְ לִוְמַר אֵל דֵּהֲשׁוּהָ הַכְּתוּב אֵשֶׁה לְאִישׁ מִבֵּיָאָה וְכו' כְּלוּמַר קֶרְבֵּן דְּשִׁיךְ זֵאת בְּהֵמָה: מִבֵּיא עַל הַסֶּפֶק